

A valóságteremtés metafizikai megfontolásai.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: October 21, 2019, 1:14 pm

Dénes Albert Valóság teremtés annyira szeszertartozik, hogy hajlamosak vagyunk csak a teremtett valóságot tekinteni az egyetlen valóságnak. Legalábbis a szemjézetan szászé. Á-gy diktálja, hogy a szemkura adott, a teremtett, az eláttánk ill valóságot áfixáltan teljes valóságnak fogjuk fel.

Hogy ezt a fixált, rágztett valóságot is csak tárdékes rászleteiben vagyunk képesek jál-rosszul tanulmányozni, az leginkább komikusan objektívizál magatartásunkból ered, hogy ne mondjak szemléletet. Amikor a modern gondolkodás álvonala oda jutott, hogy kijelenthette: vgre sikerült a gondolkodást megtisztátania a metafizika gomolygás kátdátul, akkor már az is bekövetkezett, amire azt szokták mondani, hogy a fárdázzel együtt a gyermeket is kiáltik.

Hajlamosak vagyunk nehezen észrevenni azt az egyszerű ténnyt, hogy a most szemkura adott valóság is eláult valamikor valahonnan, valahogyan és hogy folyamatosan j állapotok, kárlálmények, helyzetek, események, dolgok jelennek meg. Arra most nem terek ki, hogy mit értek az állapot, a ékálálmény, a éhelyzet, az éesemény szavakon, csupán annyit jegyez meg, hogy kálálnbáz metafizikai jelentéseket hordoznak, még akkor is, ha egy éelazábbá szemvegben ágynevezett szá-noná-mikus kapcsolatba hozhatjuk ezeket.

Téjt, hisszük, tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a valóság- ágymond- teremtődik, kárláttánk, bennánk és, hogy mi bele vagyunk ágyazva ebbe a valóságba. Ez ágy is van. Csakhogy az ember tudásul kell vegye, hogy -ebbül a folyamatból álmagát ki nem vonhatá don,- aktá-v/passzá-v, tudatos/tudattalan hozzáállással rászt vesz a valóság teremtésében.

Jelen árásom cálja, náhány, a valóságteremtésre vonatkozó megfontolást tenni. Annak árdékában, hogy ez minél mentesebb legyen a pszeudometafizikai káld homálytál, igyekszek a gondolatokat minél kávetkezesebb, logikusabb formában levezetni.

Szándékosan egy teljesen rossz és egyáltalán nem márvadá pöldéjt mutatok be, nevezetesen azt, hogy hogyan teremthet egy árájt. Já olvasták. Egy árájt. Mondjuk, egy karárájt. Azt fogjuk megnézni, hogy hogyan fogom megteremteni az árájt. Ágáretes, nem? De, legalábbis, mint metafizikai experimentum.

Előbb azonban tisztázzunk le náhány, a teremtéssel kapcsolatos éelméleti alapvetés.

Most csak egy metafizikai kijelentést teszek, kásább fány fog derálni a lányegre.

Az ige a teremté szá, és ugyanez az ige, szá, logosz az, amely a magá általi teremtés ártelmét is megadja.

Erre rászlegesen egyes gondolkozók is rájáltak, az árt fektetnek olyan nagy hangsúly a szá

logikai, szemantikai, pragmatikai aspektusaira. Ezt mind úgy teszik, mintha csakis a helyes megismerés érdekében, beleértve a kommunikációt is tennék. Ez így is van, tényleg ezért is teszik. Csakhogy van egy olyan rejtett cél is, amit valószínűleg kontrollálnak vagy valószínűleg manipulációjuknak lehet nevezni, és ami abban áll, hogy a másik korszak valószínűleg elemeket minél magabiztosabban keze alatt tartsa. Ezt lehet csinálni, csakhogy ez nem visz kézelebb az embernek a valószínűleg teremtésben való részvételéhez. Pengelesre csak szolt logikával egy idő után inkább átmetszi a valószínűleg szívet, mintsem hogy megörtené, hogyan és miért keletkezett ez a szív, és milyen szerepet játszott maga ennek a szívnek a megteremtésében. Mindez nem zárja ki, hogy valakinek nem lehet jó, és les logikája. Ha a metafizikai megörtesre használja ezt, akkor egy ársi se-gts a logika, ha csak egyedül lehetséges valószínűleg magyarul, akkor akadály. Ugyanis, a logikának az a szerepe, hogy a megörtesi folyamatokban megadja a gondolatok helyes szerkezetét, a gondolatok szeszeféggési kritériumait, s nem pedig az, hogy a nyelvben magyarul szolgájon. Menjünk tovább, ugyanis a-görtem egy karát.

Ismerjük a metafizikának azt a valószínűleg modelljét, miszerint a teljes valószínűleg megnyilvánult és meg nem nyilvánult valószínűleg gra osztja fel. A megnyilvánult valószínűleg az, ami a szemünk elé áll, ez a teremtett, explicit, számunkra adott valószínűleg. Hogy mennyit látunk ebből, az más kérdés. Akármilyen furcsán hangzik, de a meg nem nyilvánult valószínűleg is fel lehet osztani és ebből élel lehet a név-teni egy olyan részt, amely ugyan még nem nyilvánult meg, de más tartalmaz olyan szellemi gyökereket, metafizikai lehetőségtartományokat, amelyek aztán átlopnek a megnyilvánult sba és konkrét, explicit alakot költenek. Természetesen, ez csupán a megörtes célját szolgálja felosztás. Ilyen csak a valószínűleg van. (Utábbi mondat nem el-rés, humorként szántam).

Nos, megjelöltük azt a helyet, ahonnan a valószínűleg teremtés operáns elemei származnak. Szellemi gyökereknek lehet nevezni, amelyek a névzáró állapotok vagy ha úgy tetszik elmu-állapotok szellemi értelemben vett alakzataiba rendeződnek és egy-egy ilyen állapokra van egy szűz, az illető állapotot egybetartó logosz, amit kézzel nem ismerjük. Csupán kére tudjuk a rni a névzáró az állapotokat a magunk jé-rosszul használt fogalmi nyelvvel, így számunkra ezek az állapotok, vagy teremtési elmu-állapotok úgy foghatók fel, mint lehetőségtartományok, amely tartalmaznak az illető állapotokkal kapcsolatos köveket, fogalmakat, korábbi tapasztalatok kölmény- és emlékkanyagát, öröket, köpzeteket stb.

Ezzel a valószínűleg ször, vagy- ha a valószínűleg gon a megnyilvánult világot örtejük- éval valószínűleg elmu-állapotok közötti ször;valé az embernek ki nem kapcsolható, meg nem szüntetethető kapcsolata van. Erről nem tudni annyit jelent, hogy az ember metafizikai természetű állapotaiban számra is örthetetlen helyzeteken keresztül sodródik, zavarosabbnál zavarosabb körülmények között (lásuk meg, hogy ez is egy állapot!-mághoz; olyan, amelyre az állapotot megnevező szűz is van, szanszkrit nyelven avidja, magyarul más fogalmiasabban téréskes;bas;g, alvajás).

Ne felejtjük el, hogy a szűz, az ige, a logosz nem csak teremt, hanem amit teremt, annak megadja az örtemét is. Ez részben azt jelenti, hogy ha így tudnánk teremteni, akkor a teremtés egyszerre lenne itatva értelemmel, részben pedig azt, hogy ha mégis valahol valamiben hiba csúszik be, akkor a hibás állapotot egészében megnevezni köpes logosszal ki tudnánk javítani a hibát. Ilyen logosszal kézzel nem igazán rendelkezünk, az említett példában szereplő avidja- s itt meg lehet említeni magát a vidját, amely kézzel örberséget jelent- nem a maga logosszerésében tudjuk részt venni-azonnal felfogni, s így annak ellenére, hogy ezek a szavak logosszal rendelkeznek, eltart egy jó darabig, amíg igazán megörtejük. Olyan ez, mint amikor egy köpen névzáró foltokat, vonalakat, szárnyműveket látunk és csak hosszas vizsgálás után ismerjük fel, hogy pl. egy arcot jelen-t meg.

Na, de most aztán már tényleg nekilátnak a beárgált karokra megteremtésnek.

Azonban még kérek egy kis félrelépet. Amíg az ember, de jobban mondva az emberiség nyelvnek, az a-gy gondolatbeli és képbeli világának nincs meg az a logosz-szárvonala, amely a valóságghatáron (megnyilvánult-meg nem nyilvánult átmenet) szákságos a teremtésben való világos, áber, ártelmes részvételhez, addig szákságoszerően csak azzal a késszlettel tud operálni, amellyel éppen rendelkezik. Ha teremteni akarok valamit, akkor a teremtés ártelmét is meg kell adjam, a teremtett dologgal egyútt. Ne felejtsek el, hogy a logosz teremt, de megadja a teremtés ártelmét is. A teremtéshez szákságos világos, ártelmes logosz, szá helyett csak ennek társékebb formáival rendelkezek, a-gy a teremtés ártelmét sem tudom pontosan megadni, csupán jórosszul ísszehozott metafizikai indoklással helyettesíteni. Erre azonban nagy szákság van, mert ha nem adom meg a teremtési szándékot az tánykedsem metafizikai indoklatát, legalább valamilyen ácazást, mert alakban, akkor ártelmentlen teremtést tudok csak végrehajtani, amely inkább lenne fekete mágiá, de legalábbis ilyenszerű ké-sárlat, mint ártelmes teremtés.

Tehát, meg kell indokoljam, miért akarok ráteremteni.

Kezdjék:

- szákság van arra, hogy lássam az időt,
- elhatároztam, hogy időbeosztásomat tudatosabban fogom megszervezni, s maga az ára a konkrét használati ártéknél, az időmúrásen ké-vál egy szimbolikus hordozója annak a szándékotnak, hogy ezután jobban, ártelmesebben, kévetkezésebben fogok bánni az idővel,
- asztrológiai nyelven szálvá, harmániába akarok kerülni a Szaturnusszal, amelynek egyik legfontosabb jelentése az idő.

Indoklásnak, a teremtésbe való részvétel felelősségbeli kritériumának a megjelölésére ennyi elég, legalábbis tegyék fel, hogy igen. Ennyi legalábbis elegendő ahhoz, hogy lelkiismeretemmel annyira ísszhangzásban legyen, miszerint tudhatom, hogy nem kévetek el semmilyen fekete mágiát, vagyis nem árttem meg az ácaegyetemés Teremtésszellemét tárványait.

Ámbár:

- karra eddig én az ázletben vettem, a munkahelyemen teljesített szolgáltatásért kapott pénzén, hacsak ándékba nem kaptam, ha jó emlékszem, kért árá, egészes áletemben, Igen ám, de:

- a munkahelyemen teljesített szolgáltatásnak olyan feltételei vannak, amelyekkel ha valamiképpen nem rendelkeznek, nem tudnak ott szolgáltatást teljesíteni, kévetkeztetésképpen nem kapnak pénzt, továbbá menve, pedig nem tudnak ráteremteni.

Kézzánságosan és kélsádulegesen azt lehet mondani, hogy elvágzek egy adott munkát, amire kapok egy bizonyos pénzásszeget. Erre aztán éppen azt ácteremthetek, amire elegendő. Vethetek rá, krumplit, ruhát, aztán ha elfogy a pénz, áemár semmit sem tudok teremteni, vágge a varázsnak. Csakhogy én nem varázsolni akarok, hanem a teremtést megárteni.

1. Árá nem csak vethetek, hivatalos munkahelyemen kapott pénzzel, hanem kaphatok is valakitől.
2. Nem csak a munkahelyemen fejthetek ki olyan tevékenységet, amely ísszeféggésben áll bizonyos teremtéssenergiákkal, a-gy a ácaépánszenergiával.
3. Kiderülhet, hogy metafizikai indoklatom- hogy miért kell nekem az ára- nem helytálló, a-gy ahhoz, hogy az idővel harmániába kerülni, nem egy áj, száp, mutatás, elégíns karra kell. Lehet, hogy a kezembe kerül egy olyan kényv, amit még meg sem kell vegyek, amelyből sokkal

Amikor az ember állapotokat teremt, akkor a fogalmak, a képek, a teremtés metafizikai, szellemi gyökerei mintegy ¼késbe lépnek, a maguk konkrét alakot nem állítva valóságban a cefelbrednek. Az azt az állapotot kezdik kialakítani, a megnyilvánult valóságba vinni, amit az ember cefelbrestett.

Nyilván, hogy nem létezik olyan metafizikai gyök, amely egy konkrét Á-ra meg nem nyilvánult elámuformája, de létezik olyan metafizikai gyök, amely acazt mondja el, hogy a számunkra májr adott valóság elemeiből hogyan lehet egy idámuörre alkalmas szerkezetet készíteni. Hogy ilyen van, arra onnan tudunk visszavetkezteni, hogy valamikor nem voltak Á-ik, aztán lettek. Ha ez nem elég meggyőző, mert nincs bizonyítás arra, hogy volt olyan idámszak, amikor nem volt Á-ra, akkor mondhatjuk azt, hogy biztosan volt olyan idámszak, amikor az embernek halvány fogalma sem volt arra vonatkozóan, hogy elektromos-digitális szerkezetekkel, Á-ikkal is lehet idát márn. Aztán a gondolat, a lehetőségek a megfogantak az emberben és meg is valósá-tott, azaz el is készített ilyen szerkezeteket.

A lényeg mindig az marad, hogy van olyan állapot, amelyben van idámu és fontos a vilhat, hogy ezt márk¼k, beosszuk. Az erre alkalmas eszközök elkészítése májr egy májsodik mozzanat, nem kevésbé fontos, ugyan, mint az első, de mindenképpen az alapállapot elsődleges valóságában a gyazottan jelenik meg.

Agy teljesen értelmetlen, hogy valaki mágikus hatalmak segítségével teremt, materializál egy Á-ít. Félleleges, de esetenként inkább káros misztifikáció. Ha sikerül is ilyesmi valakinek, valójában nem egy Á-ít teremtett, hanem egy olyan állapotot, amelyben vissza lehet élni teremtéssel, vagy mágikus hatalmakkal. Ennek pedig beláthatatlan következményei vannak. Készségszerűen fogalmazva, az illető ember egyszerűen belemerülhet az ilyesfajta teremtésbe, amely állapotgondolom- egy ember számára sem kívánatos, megvalósításra érdemes állapot.

Ezért hangsúlyozom, hogy az ember a meg nem nyilvánult és a megnyilvánult valóság határán állva, tulajdonképpen egészen állapotokat hoz át a megnyilvánult valóságba. Ezeknek az állapotoknak szíbeli, fogalmi, gondolatbeli s egyben tartalma van, amelyeknek lényegi kázzáppontjuk szíszefoglalásan szílvá nem májs, mint: az illető állapot logosza, így, az állapotot megteremtés egyben megnevezés, értelmében megvilágítás, amely nem úgy szí, mint például az aca Á-ra, hanem az egészen állapot alaplogosza, így, szava. Ilyen aca állapotnevet nem igazán tudunk, csak kárbe-résokat, például:

- állapot, amelyben az idámu örre fontos
- az idámuörre eszköze, célja
- az idámuval való harmóniában aker¼lé
- maga az idámu képzete, fogalma
- az események egymásutánisága
- magának az Á-inak a cábelső képe
- az acaörzet, amikor az idát márem, az emlékek, amikor az idát mártém
- idámuval kapcsolatos társítások- pontosság, sietés, elkésés stb., stb.

Mindennek van egy lényegibb s¼r-tése, mondjuk:

- aAz ember az idámuában
- aEmber, akinek fontos az idámu
- aAz idát máru ember stb.

Ez persze nem magának az állapotnak a neve, nem az állapotot teremtés megnevezés szí, ige, logosz, hanem ennek csak tább-kevésbé sikeres kár¼lé-résai. Egyelőre be kell érk¼k ezzel. Ennek is van valamennyi logosztartalma és ereje. Beláthat, hogy az aAz ember az idámuában,

â€œEmber, akinek fontos az idÅµâ€•, â€œAz idÅµt mÅ©rÅµ emberâ€• Å¡llapotleÅ-rÅ¡ sok sokkal tÅ¡gabb szellemi horizonttal rendelkeznek, mint a â€œKarÅ³rÅ¡t viselÅµ emberâ€•, vagy, mint a â€œKell nekem egy karÅ³raâ€•, â€œEgy karÅ³rÅ¡t akarokâ€•, â€œLesz egy karÅ³rÅ¡mâ€• stb.

Az a kÅ-sÅ©let, hogy minÅ©l Å©lesebben elkÅ©pzelve egy karÅ³ra kÅ©pÅ©t Å©s ehhez mÅ©g mÅ¡gikusán hatÅ³ szavakat mondogatunk pozitÅ-v eredmÅ©nnyel jÅ¡rhat, csak az a baj, hogy a teremtÅ©s metafizikai lÅ©nyegÅ©nek megÅ©rtÅ©sÅ©hez nem visz kÅ¡zelebb. â€œBeidÅ©zhet magÅ¡nakâ€• az ember egy karÅ³rÅ¡t, de nem Å©rti meg azt az Å¡llapotot, amelyben a karÅ³rÅ¡jÅ¡val mÅ©regeti az idÅµt. Metafizikai igÅ©nnyel akkor lÅ©pek fel- a karÅ³ra pÅ©ldÅ¡jÅ¡nÅ¡l maradvá- ha az Å¡llapot, vagy Å¡llapotok egÅ©szÅ©t meg akarom Å©rteni. Vagyis olyan Å¡llapotot akarok teremteni, amelyben vilÅ¡gossÅ¡ vÅ¡lnak szÅ¡momra az idÅµvel kapcsolatos kÅ©rdÅ©sek Å©s ezeknek lehetsÅ©ges megvÅ¡laszolásai. Å•gy, egyÅ¡ltalÅ¡n nem kÅ¡telezÅµ, hogy pontosan egy karÅ³ra kell ehhez. Lehet, egy olyan kÅ¡nyv, amely egy-kÅ©t, a kÅ©rdÅ©semmel kapcsolatos mÅ©rvadÅ³ informÅ¡ciÅ³t ad, tÅ¡bbet Å©r- ilyen szempontbÅ³l- mint egy egÅ©sz karÅ³ra-gyÅ¡jtemÅ©ny.

MÅ©g mindig marad egy lÅ©pÅ©s. A metafizikai indoklat. MiÅ©rt kell nekem olyan Å¡llapot, amelyben jobban megÅ©rthetem az idÅµt? Ugyanaz az indoklÅ¡s itt is Å©rvÅ©nyes lehet, ami egy karÅ³ra â€œmegteremtÅ©sÅ©nekâ€• szÅ¡ndÅ©kÅ¡nÅ¡l szerepelt. AzÅ©rt akarom egyÅ¡ltalÅ¡n jobban megÅ©rteni az idÅµ lÅ©nyegÅ©t, mert Å©gy gondolom, ha jobban megÅ©rtem, akkor jobban is tudok harmÅ³niÅ¡ba, Å¡sszhangba kerÅ¡lni, egyÅ¡ttlÅ©tezni, egyÅ¡ttlÅ©lni vele, mÅ¡rmint az idÅµvel. Hogy mindezt miÅ©rt? AzÅ©rt, mert nem akarok az â€œaz idÅµre valÅ³ tekintettel nem-levÅ©sâ€• Å¡llapotÅ¡ba Å©s egyben tÅ©vedÅ©sÅ©be esni, hiszen, bÅ¡r lehet, hogy vannak â€œeidÅµfÅ¡lÅ¡ttiâ€• Å¡llapotok, itt, a fÅ¡ldi Å©letÅ¡nkben fontosak azok a tÅ©nyezÅµk (Å¡llapot-tÅ©nyezÅµk), amelyeket az idÅµ fogalmÅ¡nak, mÅ©rÅ©sÅ©nek, beosztÅ¡sÅ¡nak stb. segÅ©tsÅ©gÅ©vel adunk (teremtÅ¡nk) meg.